

בבא מציעא קטו
עניין: טעמא דקרא

תוס' סוטה יד.

כדי שתחזור ותודה ולא שייך למימר דדריש טעמא דקרא אללא היכא דנפקא לן מינה מידי דמרבי מיניה וקרא סתמא כתיב וכולל הכל ולאו דורשין טעמו ואומרים זהו הטעם של פסוק הואיל וטעמו בשביל כך איכא דוקא כגון לא תחבול בגד אלמנה משמע בין עניה ועסירה וקאמר ר"ש טעמא דקרא שאס אתה ממשכן אותה משיא לה שם רע בשכינותיה מתוך שאתה משיב לה העצוב ונאמר עניה דוקא אין ממשכנין אותה (ב"מ 77 קטו):

רמב"ם סוף הלכות תמורה

ביציאתו הוא שמתקדש. אע"פ שכל חוקי התורה גזירות הם כמו שביארנו בסוף מעילה. ראוי להתבונן בהן וכל מה שאתה יכול ליתן לו מעם תן לו טעם. הרי אמרו חכמים הראשונים שהמלך שלמה הבין רוב הטעמים של כל חוקי התורה. יראה לי שזה שאמר

רמב"ם סוף הלכות מעילה

הכבש ושעל ראש המזבח אין מועלין בו: הן ראוי לאדם להתבונן במשפטי התורה הקדושה ולידע סוף ענינם כפי כחו. ודבר שלא ימצא לו טעם ולא ידע לו עילה אל יהי קל בעיניו ולא יהרום לעלות אל ה' פן יפרוץ בו. ולא תהא מחשבתו בו כמחשבתו בשאר דברי החול. בוא וראה כמה החמירה תורה במעילה. ומה אם עצים ואבנים ועפר ואפר כיון שנקרא שם

רמב"ם סוף הלכות מקואות

לתרומה כל ספק ידיים טהור: יב דבר ברור וגלוי שהטומאות והטהרות גזירות הכתוב הן. ואינן מדברים שדעתו של אדם מכרעתו והרי הן מכלל החוקים. וכן הטבילה מן הטומאות מכלל החוקים הוא שאין הטומאה טיט או צואה שתעבור במים אלא גזירת הכתוב היא והדבר תלוי בכוונת הלב. ולפיכך אמרו חכמים טביל ולא הוחזק כאילו לא טביל. ואע"כ רמוז יש בדבר כשם שהמכוין לבו לטהר כיון שטביל טהור ואע"פ שלא נתחדש בגופו דבר כך המכוין לבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות שהן מחשבות האון ודעות הרעות. כיון שהסכים בלבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו בני הדעת טהור. הרי הוא אומר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גלוליתכם אטהר אתכם. השם